

IR TU GALI SUKURTI SAVO FILMUKĄ! TAI PADARYTI VISAI PAPRASTA.

FILMĄ SUKŪRĖ

FILMO PAVADINIMAS

1. SUGALVOK
PAVADINIMĄ

2. UŽPILDYK
PLAKATĄ
IR JAME NUPIEŠK
FILMO HEROJUS

3. SUKVIESK
DRAUGUS,
APRENK JUOS
DRABUŽIAIS
IŠ MAMOS
SPINTOS.

4. VAIDINKIT
TAVO SUGALVOTA
ISTORIJĄ!

BAISI ISTORIJA APIE PIKTUOSIUS BROLIUS,
KURI LABAI GERAI BAIGIASI!

DRYŽUOTA KIŠKIUKĖ

Šios istorijos galėjo ir nebūti, jei ne viena Kiškių šeima. Prie upės medinėje trobelėje gyveno Kiškienė, ūsuotas Kiškis ir trys broliai Kiškiukai. Visi pilki, gražūs ir laimingi. Nieko jiems netrūko. Turėjo morkų lysvę, kopūstų lauką ir pilną pievą dobilų.

Kiškienė, apsikabinusi mažylę, pravirko.
– Na, taip, ji keistoka, bet argi ne miela?
Kiškio ūsai suvirpėjo. Dryžuota Kiškiukė.
Jo Kiškiukė. Pasilenkęs pabučiavo, o kai
užuodė saldų kūdikio kvapą, jo širdį
užvaldė meilė.

Bet broliai nenurimo:

– Ką norit, tą darykit, bet mūsų ateičiai nekenkit. Niekam jos nerodykit. Draugus prarasim, darbo neturėsime, mirsim skurde.

Kiškienė su Kiškiu dėl šventos ramybės nutarė Kiškiukę laikyti atokiau nuo kaimynų akių.

Maža ką – pasijuoks, užgaus širdelę, kam tos ašaros.

Ūsuotas Kiškis greitai priprato prie dryžuotos mažylės. Ir visai nepyko, kai ji tampydavo jam ūsus ar apsikabinusi užmigdavo jo lovelėje.

Mama su Kiškiuke iš namų išeidavo tik naktimis, kai visi aplinkui miegodavo. Kiškiukė net nežinojo, kad diena yra tada, kai būna šviesu ir spindi saulė.

Juk dieną ji miegodavo, o dūkdavo tik vakarais, kai girioje nutįsdavo tamsūs medžių vaiduokliai.

Pagaliau Kiškiukei suėjo šešeri metai.

– Ką dabar daryti? – nerimavo Kiškienė. – Reikia ją leisti į mokyklą, betgi visi užjuoks.

– Užjuoks užjuoks, – pritarė pilkieji Kiškiukės broliai. – Neverta net bandyti.

Bet mama pabandė. Nuėjo į mokyklą miško pakraštyje, kur mokėsi visi girios gyventojų vaikai.

– Norėčiau leisti savo Kiškiukę į mokyklą, – pasakė ji mokytojai.

– Gerai, tuoj įrašysiu į sąrašą, – šyptelėjo mokytoja.

– Bet... net nežinau, kaip pasakyti, ji yra šiek tiek kitokia, – sumurmėjo Kiškienė.

– Kitokia? – perklausė mokytoja.

– Taip, labai kitokia. Ji ne pilka, kaip normalūs kiškiai, o dryžuota.

– Dryžuota? – nusijuokė mokytoja. – Dryžuota!

– Na, matote, ir jūs juokiatės. Tik įsivaizduokite, kaip juoksis vaikai! – nuliūdo Kiškienė ir jau ruošėsi išeiti.

Tačiau mokytoja ją sustabdė.

– Dryžuota?! Juk tai nuostabu! Mes kaip tik rengiame vaidinimą ir ieškome dryžuoto aktoriaus.

Mokytoja pažiūrėjo į Kiškienę ir gudriai jai šyptelėjo.

– Veskite ją pas mus rytoj. Viskas bus gerai. Pamatysite.

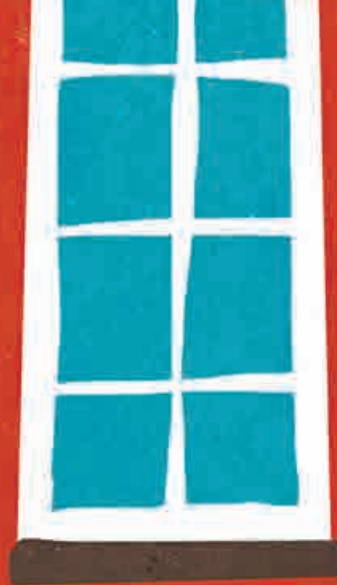

Miesto princese

DEIMANTŲ KARŪNOS PAGROBIMAS!

Dėmesio dėmesio! Skelbiame gražiausios miesto mergaitės rinkimus!“ – štai toks plakatas vieną dieną atsirado mieste. Plakate šypsojosi geltonplaukė mergaitė su tokia karūna, kurios užsimanė visos.

Šimtai mergaičių būriais traukė pas siuvėjas ir siuvosi sukneles. Naktimis neužmigdavo, o jei užmigdavo, sapnuodavo tik karūną.

Paula su mama kažkaip pražiopsojo tą skelbimą. Gal būtų nieko apie jį ir nesužinojusios, jei ne atsitikimas parduotuvėje.

– Ar dalyvausite gražiausių mergaičių konkurse? – užkalbino Paulą ir jos mamą dailiai pasipuošusi teta.

– Kokiam konkurse? – pasitikslino Paulos mama.

Teta viską paaiškino:

– Rinksime gražiausią mergaitę ir paskelbsime ją Miesto princese. Ji gaus daugybę dovanų!

– Kad gal ne, ačiū... – mandagiai atsisakė Paulos mama. Ji svajojo, kad Paula verčiau dalyvautų gimnastikos varžybose. Kaip ji pati vaikystėje.

Bet teta neatstojo.

– Kokia graži jūsų mergaitė, panaši į auksaplaukę iš plakato, ji gali laimėti, – moteris pagyrė Paulą ir parodė jai atviruką su karūnos nuotrauka. – Jūsų plaukai vienodos spalvos, tokių geltonų neturi nė viena mergaitė.

– Kodėl aš negaliu dalyvauti? –
pravirko Paula. – Aš noriu į
gražiausių mergaičių konkursą!

Mama pasitarė su tėčiu.

– Tegu dalyvauja. Bus gera
pamoka, – pasakė tėtis. – Jei jos
neišrinks, Paula supras, kad mes
ją mylėsime visada, nesvarbu,
kad nepasisekė konkurse.

**Konkurso dieną tėtis ramiai
atsisėdo pirmoje eilėje. Net
neužmigo, kol visas šimtas
mergaičių parodė savo
talentus.**

– O dabar skelbiame
nugalėtoją, – pasakė dailiai
pasipuošusi teta. – Miesto
princese tampa... Paula!

Paula?

Mama ir tėtis iš džiaugsmo
pašoko iki lubų.

**Paulai uždėjo karūną, ją fotografavo, klausinėjo,
ką mėgsta valgyti ir kur pirka jos suknelė.**

**Paskui priėjo ta pati dailiai pasipuošusi teta
ir pakvietė mamą, tėtį ir Paulą pasikalbėti.**

– Noriu jus pasveikinti ir papasakoti,
koks didelis darbas būti gražiausia mergaite.

– Darbas? – nustebo visi.

– Na taip, – patikslino teta. – Miesto
princesės titulas – ne koks niekniekis.

Reikės visą laiką gražiai vaikščioti,
nebėgioti, puoštis, nevalgyti ledų,
picų, nes gražiausia miesto
mergaitė turi būti tobula. Greitai
Paula išgarsės visame pasaulyje!

Mama išsigando:

– Nevalgyti picų? Ji neištvers.

Gal tiek to, apsieisime be karūnos.
Namie iš kartono pagaminsime kitą.

Ir paėmusi Paulą už rankos sukosi
eiti namo. Bet Paula niekaip nesutiko
atiduoti karūnos.

Ji net pažadėjo nevalgyti picos.

Šitaip prasidėjo naujas Paulos gyvenimas.

